

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Religionis mutationes à quibusdam praedictae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

stro magno malo, durante hoc schismate, & ex eo conftrato ciuili bello, nō semel ipsi experti sumus. a

II. Postquam Deus urbem illam tantopere sibi amaram excindere constituit primum miserabili illi populo (omnium gentium depradationi, & odijs postea exposito) extremam miseriam & exitium per ipsorum conscientiam denunciat, quæ præter continuos morsus & tormenta, instantis exitij vanicinium ex ipsorum ore expressit, quum miserose & propediem perdendos esse clamarent. Soler enim Deus factorum nostrorum cursum, liberrimæ suæ voluntati alligatum, diuersis rationibus nobis ostendere. Longo tempore priusquam Christiani ad Indias penetrassent, & Euangelij lucem opulenti illis & vastissimis, sed incognitis antea terris intulissent, omnium fere sermonibus apud populos illos iactatum ferunt, venturam aliquando gentem brabaram, quæ nouum Deum nouamque religionem sit annunciatura. Similiter in Europa antequam schismatis illa scintilla in Saxoniam gliscere cœpisset, dici vix potest quanto in metu rotus fere Christianos versatus sit orbis. Nondum inspecta flamma, iam plerisque incendijs & tranquillo adhuc mari, naufragium ante oculos obuersabatur. Cisvltaque Rhenum habitantes populi Christi anæ Reipublicæ magna mala, & atrocem Ecclesiæ afflictionem impendere ominabantur. Est hæc diuinæ iustitiæ pars quædam, quod ex æquo doctis atque indoctis sese manifestat. Neque enim satis illud Deo visum est, decreta sua velut ad tabulas cœlestium signorum affixa publicare, vt quæ hæc ratione non nisi profunda astrorum scientia instructis, & summa mentis agilitate ac contemplatione cœlestia secreta rimantibus patent; indoctis vero, qui ea quæ supra se, nihil ad se pertinere existimant, quique tamquam terræ filij, oculos continuo in terram defixos habent, vel potius ipsi tamquam aimaantia ad perpetuas tenebras condemnata, intra terræ viscera sine oculis degunt, abstrusa sunt & incognita: eoque non tantum in ijs quæ sunt extra homines, vt etiam in ipsis hominibus & per ipsos homines iudicialia manifestat, vt ignorantiam nemo præterdere, aut contra Deum pœnasque ab ipso infligat marmurare possit. Nihil omnino accidit, quod non populari hæc & communi voce multo ante fuerit denunciatum. Deus (inquit Iosephus) hominum spectat utilitates, deque ijs, quæ scire ad ipsorum salutem interest, in tempore ipsos certiores facit: at mala suo ipsi sibi

iuumento, vt est in prouerbio, accersunt, dicente Propheta, (b) *Perditio tua ex te est o Israel & Poeta quispiam. Multos impendens terras ceruicibus ensis: Nec quisquam vitare tamen studet improbus istum.*

III. Nec vero communis tantum populi vox tempestatem hanc, qua S. Petri nauicula breui agitanda erat, prædixit; verum etiam singulares quædam personæ, diuino incitante spiritu, quasi Iliadem quandam postorum malorum nobis contexuerunt. In Germania virgo Hildegardis, diuini interpretis Numinis vastitatem illam & desolationem quæ superiori & nostra ætate Christianam religionem tantopere afflixit, quasi digito præmonstrauit (c) dicens: *Ah misera Ecclesia! quid ages quo te vertes: Mille hæreses in te orientur, quibus resistere vix poteris. Adest tua sacra, atque ad eam ipsa etiam sacra profanaabuntur; Principes contra te insurgent, populi contra te arma capient: omniaque in ruinam tuam conspirabunt. Quum primi illi homines luxui & voluptatibus sese dedissent (d) Deus aquarum eluisionibus vniuersam terram submersit: at quia vltimi seculi homines incredulitate & quouis opinionum vento abripi se patientur, Deus Ecclesiam ab eis auferet.* Omnia eius scripta eiusmodi minis plena sunt, nec fere aliud quam pœnas, vindictam, stragem & vt vno verbo dicam, Catholica Ecclesiæ ruinam representant: *qua tandem recollectis viribus*, (inquit eadem virgo) *eos quos diabolus ad ipsam persequendam vinculis exsoluit, catena rursus constringet.* Post hanc Hieronymus Sauonarola Dominicanæ familiæ monachus, cōsimilibus vocibus Christianum orbem impiere non destitit (e) eadem prædicens, & vniuersum Ecclesiasticum ordinem metu & stupore defigens. Sic apud Mauros quoque in Granatæ regno Alfacis quidam Mosquearum (f) seu fanorum Mahumetanorum ruinam, & Euangelij propagationem prædixit. (g) Et apud Persas Techellis è spelunca sua progressus tam imperij quam religionis scissuram Musulmanis vaticinatus est. (g) Ante vltimam Romanæ urbis direptionem, in qua Carolus Bourbonus occisus fuit homo quidam ignotus, indutus cilicio, discurrens passim ciuibus instantē ruinam & perniciem prædixit, vt suo loco latius a nobis explicabitur. (h) Sic in Anglia virgo quædam

B 2

Eli-

a Sand. li. 1. b Osee c. 13. 9. c lib. Reuelation. d Gen. 7. 2. Pet. 2. 5. e vide Bzouij Annales A. 1494. num. 37. & Anno 1406 & seqq. f Vide P. Cominaum in histor. Gall. Bzouij in Annual Anno 1452 g extat liber. prædict. eius Techellis. h Franck in Chron. part. 2. stat. 6 fol. 692. & libellus de direptione urbis Roma sub Carolo V.

Elisabetha nomine, insignis, quæ panno post sequuta est, matationis, dicam, an euerfionis? vates fuit non vana: quum ea nostra ætas viderit (vt Sanders ait) quæ vniquam futura tum nemo ne per somnium quidem poterat cogitare. Thomas Morus vir omni virtutum genere præstantissimus, nõ solum imminetentem tempestatem (vt idem Sanders inquit) in spiritu præuidit, verum etiam pleraque omnia vti postea acciderunt, prædixit. Paulo ante Lutheri aduentum in Gallia Franciscanus quidam vicariam circumiit, populum docens, ac de diuina ira pœnitentiaque acerbissimis, quæ ipsorum capitiam parata essent, commonefaciens. De quo homine dicere aliquid operæ precium mihi videtur, quod scripta eius nulla existunt, quamuis ipse vera malorum horum fatidica Cassandra fuerit.

IV. hic, nomine Frater Thomas, à vitæ veterumque sanctitate, *le saint homme*, id est, vir sanctus vulgo appellatus fuit. Per mundum discurrens, iram Dei annunciabat, & ad pœnitentiam omnes cohortabatur. Is quam primum in oppido aliquo pedem posuerat, statim lusus omnes, luxum & voluptates velut publico inde proscriptas edicto vidisset. Omnia meram pietatem & deuotionem spirabant. Et proximis atque remotis etiam locis populus cateruatim accurrebat, vt tam sanctum hominem videret, ac audiret eius sermones, qui tanta auditorum frequentia celebrabantur. Vt ijs habendis loca publica aperire necesse esset, quod etiam amplissima templa tantam hominum multitudinem non caperent. Vltimum ille sermonem Burdigalæ in magna illa arca Conuentus, qui magna Observantiæ dicitur, habuit, quo Aquitaniam non sine lachrymis, his inter alia verbis valedixit: O pulchra & plena deliciarum prouincia Mundi pa adifus! Heu quantis lachrymis exuberabis! Videbis ignes passim per campos tuos crudeliter grassantes & superbas has ædes, aut pietatis, & deuotionis testes, Ecclesiæ hostium, qui in te nascuntur, iniurijs & prædæ expositas. Videbis diuinæ iustitiæ exequutores & carnifices qui flagellorum ictibus negociatores de templis eicient. Lupi in ouile irumpent, & tam pastores quam oues dilacerabunt. O Burdigala! Tu è mœnibus tuis subiectorum templorum incendia adspicies, quin etiam ea, quæ tuis in clusa sunt, hostium Ecclesiæ furorẽ & rabiẽ vix effugient. Et hoc quidem modo populi impietatem & Præsidum hypocritarum Deus iuste puniet. Sed quæ admodum sancta illa corpora quæ apud Tolosam requiescunt, eius urbis optatores & si ita dicere licet, Diuturniores sunt:

sic ò Burdigalenses, S. Matialis vester protector erit. Hæc quidem tum a plerisque velut inania terrena iudicia audita & accepta sunt. Quis enim credere potuisset quæ a maioribus tanto labore & sumptu edificata fuerunt, tanta posterorum rabie & furore destructum iri? Memini bonas qualdam & ætate decrepitas feminas, quæ Anno M D LXX. Romegontius tẽplo Lormontano, inspectantibus è muro Burdigalæ ciuibus, ignem subiecisset, in hæc verba erumpentes me audiuisset: Ecce tibi, sancti illius viri Fratris Thomæ adimpletum vaticinium. Vt uent etiam nunc vtriusque sexus homines, qui ex ijs quæ a patribus suis audiuerunt vere testari possunt, sanctum hunc hominem verum fuisse Prophetam, vt qui ea quæ quinquaginta annis post acciderunt, iam tum non minus ac si iam euenissent, præviderit ac prædixerit. Neque vero mala propterea eueniunt, quod prædicta sint; sed propterea prædicuntur, quod euentura sint, nisi eorum causa præcedatur: quemadmodum Ezechia regis & Ninuitarum exempla in SS. literis nos docent. Scripta huius hominis (quorum copia mihi bona fortuna fecit) admirabilem quandam libertatem & parrhesiam præseferunt, quæ in corruptos omnium ordinum ac præsertim Ecclesiasticarum personarum mores, vnicodiinæ iræ fomites, passim inuehitur, aperte inueniens, in ouili plures hœdos esse, quam agnos. *O indigni Prælati & Pastores!* (exclamat ille in libello quodam, cui titulus est, **CONDITIONES VERI PRÆLATI**) *vobis satis est ventrem cibo & potu, arcam auro & argento implere, cubicula habere in lecto, mulierem pinguem in stabulo: & hæc omnia x Crucifixi sumptibus pro quibus vix quidquam aliud facitis, quam DOMINVS VOBIS SVVM decantatis: sum scilicet probe munere perfuncti. Interim parum illud curatis, oues vestrae damnantur, an saluentur.* Et hic quidem Religiosus iisdem fere quibus Lutherus hac in re vocibus vsus est, vt suo loco, in causa scilicet seu subiecto Schismatis explicando, commodius ostendetur. Illud vero inter est, quod hic ministrorum tantum & Prælatorum Ecclesiæ vitia perstrinxit: doctrinam illam reliquit: at Lutherus apostata ipsam doctrinam, ab Apostolorum vsque temporibus huc vsque integram conseruatam, exagrandam, atque adeo si fieri posset, eradicandam unã cum professoribus eius sibi sumpserit. Antequam vero ad alia progrediar, facere nõ possum, quin notabilia quædam hominis antedicti facta posteritatis memoriæ prodam & commendem: idque tanto magis: quod à Beza idẽ scurriliter irrideatur,

2 De schism, Angl. fol. 104. 105.

V. Hic